Β' Κυριακή Νηστειών: Κυριακή Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Μαρτίου, 2019

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ψαλμούς, διαβάζουμε τὰ παρακάτω: Ἐκεῖνοι ποὺ ἔσπειραν μὲ δάκρυα στὰ μάτια, θὰ θερίσουν μὲ χαρά. **Ἐὰν στὴ διάρκεια τῶν ἑβδομάδων ποὺ προετοιμαζόμαστε γιὰ τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα εἴδαμε κάθε τι ἄσχημο καὶ ἀνάξιο ποὺ ὑπάρχει μέσα μας νὰ καθρεφτίζεται στὶς παραβολὲς τοῦ Εὐαγγελίου, ἐὰν σταθήκαμε ἐνώπιον τῆς κρίσης τῆς συνείδησής μας καὶ τοῦ Θεοῦ, τότε πραγματικὰ ἔχουμε σπείρει μὲ δάκρυα τὸν δρόμο γιὰ τὴν σωτηρία μας.** Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἀκόμα χρόνος ἐπειδὴ ἀκόμα καὶ ὅταν εἰσερχόμαστε στὴν περίοδο τοῦ θερισμοῦ, ὁ Θεὸς μᾶς δίνει παράταση· καθὼς προχωροῦμε προοδευτικὰ πρὸς τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὴν Ἡμέρα τῆς Ἀνάστασης, μποροῦμε ἀκόμα, **κάθε στιγμή**, μὲ πρόσωπο πρὸς τὴν νίκη τοῦ Θεοῦ, νὰ στραφοῦμε σὲ Ἐκεῖνον μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ μὲ συντετριμμένη καρδιά, καὶ νὰ ποῦμε: «*Κύριε, ἴσως εἶμαι ὁ ἐργάτης τῆς ἑνδεκάτης ὥρας, ἀλλὰ δέξου με ὅπως ὑποσχέθηκες!*»

Τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα γιορτάσαμε τῆς γιορτὴ τοῦ Θριάμβου τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ ἐκκλησία διακήρυξε ὅτι εἶναι σωστὸ νὰ ἁγιογραφοῦμε τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἦταν μία δήλωση σὲ σχέση μὲ τὴν τέχνη, ἦταν μία **βαθιὰ θεολογικὴ διακήρυξη τῆς Ἐνσάρκωσης**. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη μᾶς εἶπε ὅτι δὲν μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ ἀντιπροσωπευθεῖ ἀπὸ καμία εἰκόνα, ἐπειδὴ εἶναι ἕνα ἀπύθμενο μυστήριο· δὲν εἶχε κἄν ὄνομα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μυστηριῶδες ὄνομα ποὺ μόνο ὁ Ἀρχιερέας γνωρίζει. Ἀλλὰ στὴν Καινὴ Διαθήκη μάθαμε καὶ γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν ἐμπειρία μας ὅτι ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος, ὅτι ἡ πληρότητα τῆς Θεότητας ἔχει ὑποταχθεῖ καὶ εἶναι ἀκόμα ὑποταγμένη γιὰ πάντα στὴν ἀνθρώπινη σάρκα· καὶ γι’ αὐτὸ ὁ Θεὸς ἔχει ἀνθρώπινο ὄνομα: Ἰησοῦς καὶ ἔχει ἀνθρώπινο πρόσωπο ποὺ μποροῦν νὰ ἀναπαραστήσουν οἱ εἰκόνες. Ἑπομένως ἡ εἰκόνα εἶναι μία διακήρυξη τῆς βεβαιότητάς μας ὅτι **ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος**· καὶ ἔγινε ἄνθρωπος **γιὰ νὰ ἐπιτύχει μία ἔσχατη, ἔνδοξη, τραγικὴ ἑνότητα μέ μᾶς, νὰ γίνει ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ γίνουμε ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά Του** . Καὶ ἔτσι θὰ μπορούσαμε ἤδη τὴν περασμένη ἑβδομάδα νὰ χαροῦμε· καὶ νὰ γιατί μία ἑβδομάδα πρίν, ὅταν προετοιμαζόμασταν νὰ συναντήσουμε αὐτὸ τὸ θαῦμα, αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς Ἐνσάρκωσης, διακριτικά, μὲ ἕναν τρόπο ποὺ δὲν μποροῦν σχεδὸν τὰ αὐτιά μας νὰ

συλλάβουν, ἡ Ἐκκλησία ἔψαλλε τὸν κανόνα τοῦ Πάσχα: *Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν*! - ἐπειδὴ δὲν πρόκειται γιὰ μία ὑπόσχεση γιὰ τὸ μέλλον, εἶναι μία **βεβαιότητα τοῦ παρόντος**, ποὺ μᾶς ἀνοίγετε σὰν μιὰ πόρτα νὰ εἰσέλθουμε μέσω τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θύρας ὅπως καλεῖ τὸν ἑαυτό Του, στὴν αἰωνιότητα.

Καὶ σήμερα θυμόμαστε τὸ **ὄνομα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ**, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγάλους Ἁγίους τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ ὁποῖος διακήρυξε, μέσα ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῶν ἀσκητῶν καὶ ὅλων τῶν πιστῶν, ὅτι **ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἕνα κτιστὸ Δῶρο** – εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποὺ μᾶς ἑνώνει μὲ τὸν ἑαυτό Του ὥστε νὰ μᾶς διαπνέει ἡ παρουσία Του, ὥστε σταδιακά, ἐὰν μοναχὰ τὸν δεχτοῦμε, ἂν Τοῦ ἀνοιχτοῦμε, νὰ γίνουμε διάφανοι ἢ τουλάχιστον σχεδὸν διάφανοι στὸ φῶς Του, ὥστε νὰ γίνουμε ἀρχικὰ καὶ ὁλοένα πιὸ πολὺ μέτοχοι τῆς Θεϊκῆς Του φύσης.

Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἁπλὰ μία ὑπόσχεση· εἶναι μία **βεβαιότητα** ποὺ ἔχουμε ἐπειδὴ αὐτὸ συνέβη σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους ἄνδρες καὶ γυναῖκες ποὺ προσκυνοῦμε ὡς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ: ἔγιναν μέτοχοι τῆς Θεϊκῆς φύσεως, εἶναι γιὰ μᾶς μία **ἀποκάλυψη** καὶ μία βεβαιότητα γιὰ ὅ,τι **καλούμαστε νὰ εἴμαστε καὶ νὰ γίνουμε**.

Καὶ σήμερα ἕνα ἀκόμα βῆμα μᾶς ὁδηγεῖ στὴν χαρά, στὴν δόξα τοῦ Πάσχα. Σὲ μία ἑβδομάδα θὰ ὑμνήσουμε τὸν Σταυρὸ- τὸν Σταυρὸ ποὺ ἦταν τρόμος γιὰ τοὺς ἐγκληματίες, καὶ ἔχει γίνει τώρα σημεῖο νίκης καὶ σωτηρίας, διότι γιὰ μᾶς **ἡ ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ δὲν ἔχει μέτρο, δὲν ἔχει ὅρια**, εἶναι τόσο βαθιὰ ὅσο ὁ Θεός, ἀγκαλιάζει τὰ πάντα ὅπως ὁ Θεός, καὶ εἶναι πράγματι τόσο τραγικὰ νικηφόρα ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ἴδιο τραγικὸς καὶ νικηφόρος, ποὺ προκαλεῖ δέος, ποὺ ἀκτινοβολεῖ τὸ ἤρεμο, εὐφρόσυνο φῶς ποὺ ψάλλουμε στὸν Ἑσπερινό.

Ἂς ἑτοιμαστοῦμε νὰ συναντήσουμε τοῦτο τὸ γεγονός, τὸ ὅραμα τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸ προσέξουμε, καὶ νὰ δοῦμε σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς Θεϊκῆς ἀγάπης, μία νέα δυνατὴ βεβαιότητα τῆς σωτηρίας μας· καὶ ὅταν ὁ χορὸς ψάλλει τούτη τὴ φορὰ πιὸ δυνατὰ τὸν κανόνα τῆς Ἀνάστασης, ἂς κατανοήσουμε ὅτι **βῆμα – βῆμα ὁ Θεὸς μᾶς ὁδηγεῖ σὲ μία νίκη ποὺ Ἐκεῖνος ἔχει κερδίσει, καὶ ποὺ θέλει νὰ μοιραστεῖ μαζί μας**.

Καὶ τότε θὰ προχωρήσουμε· **θὰ ἀκούσουμε τὸν Ἅγιο ποὺ μᾶς διδάσκει πῶς νὰ δεχτοῦμε τὴν χάρη ποὺ προσφέρει ὁ Θεός, πῶς νὰ γίνουμε ἀντάξιοί Του** · καὶ μὲ ἕνα ἀκόμα βῆμα – θὰ δοῦμε τὴν νίκη τοῦ Θεοῦ στὸ πρόσωπο τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας καὶ θὰ φθάσουμε στὸ κατώφλι τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας. Ἀλλὰ ἂς θυμηθοῦμε ὅτι **βρισκόμαστε τώρα σὲ μία νέα περίοδο**, μία ἐποχὴ ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτεται, ποὺ καλούμαστε νὰ τὴν ἐνδυθοῦμε, νὰ ἀνταποκριθοῦμε σ' αὐτὴν **μὲ εὐγνωμοσύνη**, μία εὐγνωμοσύνη ποὺ θὰ μᾶς μεταμορφώσει σὲ νέους ἀνθρώπους- καὶ νὰ ἀνταποκριθοῦμε ἐπίσης μὲ χαρά! Καὶ **μία χαρὰ γεμάτη ἀπὸ δάκρυα σὲ ἀπάντηση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, μία χαρὰ ποὺ εἶναι μία ἀξιόπιστη**

ἀπάντηση στὴν Θεϊκὴ ἀγάπη. Ἀμήν!

(Ἀπόδοση καί πηγή Κειμένου: agiazoni.gr*)*